

Notes.

i Original Sin

ii Public Garden

iii Roman

iv After Images

v How A Star Is Born

vi Glitter Love

Angel Voice

1999 May. K.nasu

Від автора

Це оповідання я написав, коли мені запропонували взяти участь у створенні невеликої збірки оповідань про ангелів. Окрім мене, свої роботи готували ще два художника, і я сумнівався, чи варто писати оповідання, та ще й таке коротке, у той час, коли більша частина збірки буде в картинках. Після деяких сумнівів я все ж написав ці «Нотатки». Вийшло непогано, хоч і не ідеально, особливо враховуючи обмежений час, який я мав для написання. Пам'ятаю, як я вирізав і вставляв те, що друкував на моїй електронній друкарській машині. Мені б хотілося продовжити цю історію. Я завжди думаю над цим, коли дивлюся на Блек Баррел.

Насу Кіноко

Нотатки

Пролог. Годо¹

Літак набирив висоту, прямуючи у тропосферу. Море попельстих хмар, розкинуте до виднокраю, мало ось-ось розсіятися. Пронизуючи сіре небо, залізні крила несли мене до ворога всієї людської раси.

Всі літаки, які брали участь в операції, були знищені. Всі, крім одного. Можливо, мені пощастило, що на цій машині був застарілий штучний інтелект. Мабуть, саме тому на нього і не подіяв жар, який випромінював ворог.

Я летів один. Як я думав, живий пульсуючий звук, який луною розносився всередині літака, належав лише мені.

Взявши до рук гвинтівку, я опустив апарель. До ангару одразу увірвалося холодне повітря, випалюючи мої легені. Температура негайно впала нижче нуля. Від плаща майже не було користі, його ледве вистачало щоб підтримувати життя.

Цей літак, призначений для транспортування створінь, які вміли літати, не мав озброєння. Тому доведеться ризикувати власним життям.

Арктичний холод та буревій. Трупів моїх товаришів лежали позаду, у кожного з них з носа та вух текла спинномозкова рідина. Старий літак міг розвалитися будь-якої миті. Від такої безвиході хотілося кричати у весь голос. Тримавши в руках Блек

---

¹ Gun-God (Бог-Стрілець) "Його" почали так називати під час операції під назвою «Падіння птаха». Іноді з сарказмом його називають імітатором бога. Чистокровна людина. Знайшов Блек Баррел в закритій зоні та присвоїв його собі. Загинув під час операції з перехоплення Тайп-Сатурн..

Баррел², який я переробив під снайперську гвинтівку, мені нічого не залишалося, як чекати на свого ворога. Чекати моменту коли він опиниться у межах досяжності моєї зброї. Чекати моменту, коли я зможу натиснути на гачок та розслабитися.

Згідно із показаннями бортового годинника, минуло сім діб. Минув лише тиждень. Мій затуманений мозок говорив мені, що я можу простояти так ще місяць чи навіть рік. Я завжди був на межі смерті.

Скільки часу минуло? Моя свідомість, мій язик, я сам... І в момент, коли я все втратив... Я згадав. Приціл гвинтівки спіймав ворога. Без жодних вагань я натиснув на гачок. Мій мозок був вижатий, він і так перевершив межу своїх можливостей.

У коротку мить перед тим, як поринути у пітьму... У той момент, коли я майже перестав усвідомлювати себе, я побачив свого ворога.

Яка краса... В розриві хмар я побачив ангела.

---

² Блек Баррел _Чорна гвинтівка, зброя Ґодо. Створена з мінералу, який здатен руйнувати Ефір. Цю зброю бояться усі, хто несе у собі хоч трохи Ефіру. Через те, що всі створіння на планеті пов'язані з Ефіром, ніхто не може доторкнутися до цієї зброї, а тим більше використовувати її. Що більше Ефіру знаходиться в цілі, то більш руйнівним буде ефект від потрапляння кулі. Сьогодні лише ті рідкісні види, які не містять Ефіру, можуть торкатися цієї гвинтівки.

Розділ 1. Первородний гріх

Повернувшись додому з роботи я побачив серед своєї кімнати ангела з гітарою в руках.

Схоже, я з'їхав з розуму.

Дівчина із довгим світлим волоссям, одягнена у білу сукню. Риси її обличчя несли в собі дівочу красу, а над головою... світилося яскраве коло? Чорт забирай, я й гадки не маю, хто б скидався на ангела більше, ніж це створіння.

– Доброго вечора, – ангел зробила уклін, натужно посміхаючись.

Протерши очі, я ввійшов до кімнати. Ангел так само стояла посеред кімнати з гітарою в руках та схвильовано дивилася на мене.

– Так. Ти хто в біса така?

– Я ангел, – засміялася вона.

– Так, бачу, що ти ангел. Я питаю, що ти робиш в моїй кімнаті? Якщо прийшла продати себе, то не до того звернулася. Не хочу тебе засмучувати, та ангели мені не по кишені.

– Ні, я тут не для цього. Як би пояснити... Я би хотіла виконувати для тебе роботу по господарству.

– Я і сам впораюсь. Йди геть.

– Ні, не піду. Я можу робити все, що завгодно!

Вона просто світилася ентузіазмом, і я дозволив їй прибратися. Після чого кімната набула такого жахливого вигляду, що і уявити було страшно.

– Я умію смачно готувати, – сказала ангел, піднявши вказівний палець вгору.

– Обійдусь. Фабричну їжу я не вживаю. В ній забагато мінералів, вени не витримують. Розумієш? – ангел кивнула. Схоже, вона хоча б знала, що я людина³, а не А-Рей.

– Добре. Ще щось умієш?

– Грати на гітарі, – сказала вона посміхаючись та провела рукою по струнах. Блакитна гітара у її руках була того типу, яка звучить за допомогою електричного струму. Цей інструмент якось не дуже підходив ангелу. Але справа була не тільки у цьому. Вона виявилася нездарою.

– Забирайся! – я схопив ангела за руки та викинув у вікно.

***

Через декілька днів я навідався до лікарні.

– З вашим мозком все добре, – сказав мені лікар з рибоподібним лицем.

І всі ці дні, повертаючись з роботи, я витрачав останні залишки сил, щоб вигнати цього ангела. Урешті я здався.

– Небо таке темне⁴, – промовила Ангел, споглядаючи небо крізь вікно.

Навіть цього не знає? Оце так. Вона не була схожою на тих штучних ангелів із числа А-Реїв⁵.

– Слухай, ти звідки взялася? Сумніваюся, що ти одна з А-Реїв, які живуть біля розлому.

– Я не А-Рей.

– Хто ж тоді?

---

³ Люди. Люди, які не зазнали жодних змін, або їх нащадки. Оскільки вони більше не здатні виживати на планеті, їх вважають вимираючим видом. Для життя ззовні їм доводиться застосовувати медикаменти та механізми. Вони не можуть дихати повітрям напругу та вживати фабричну їжу, оскільки вона збільшує м'язи, що урешті стає для них згубою. Їх дуже мало, але вони – безцінні.

⁴ Сіре небо Густий шар хмар вкриває небо з часів Великої Війни. Але це не значить, що саме небо сіре. Просто його не видно за хмарами.

⁵ Сотня Підвидів Нове покоління приматів, виведене людством, яке витратило всі ресурси планети. Їх створили у відповідності до інших форм життя, які раніше жили на планеті. Вони були покращені, щоб вижити на мертвій планеті. Серед А-реїв багато видів, але всі вони поділяються на 100 основних видів. Види з 1 до 10 мають всього лише одного представника. Деякі несуть геном людини та схожі на них, але більшість несе гени різних приматів та тварин.

– Я створена із надій та бажань жителів цього міста. Саме тому я така красива. Добре, що у всіх тут такі чисті душі, – Ангел, танцюючи, радісно кружляла навколо мене. Її спідниця колихалася подібно до сукні. Після цих слів я знову засумнівався у її реалістичності. Вона була занадто прекрасна для мешканця Сталевої Землі⁶. Її волосся сяяло, а не сочилось отрутою.

Так значить... Вона всього лише моя ілюзія?

– І що ж втілення уяви всіх жителів міста робить в моїй кімнаті?

– Я тут, тому що ти вбив мене!

Схоже, вона розізлилася більше від того, що я до цього часу не зрозумів цього, ніж той факт, що я її «вбив». Коли я спитав, чи прийшла вона до мене, щоб помститися, вона поставила мені питання у відповідь:

– А що таке помста?

***

Ангел швидко навчалася та поступово навчилася багатьом речам. Тепер вона розуміла, що значить «прибиратися». Єдине, що їй поки що не вдавалося, так це гра на гітарі.

– У мене ніяк не виходить. Намагаюся грати так, як підказує уява. Але звуки в моїй уяві і те, що граю, дуже відрізняються.

Зрозуміло, значить, є якась мелодія, яку Ангел хотіла зіграти. Проте прогресу в не було. Не варто було і сподіватися.

– Так гітара ж не налаштована, – шкода, що я не помітив раніше.

Ангел подивилася на мене своїми великими очима:

– Що значить «не налаштована»?

---

⁶ Сталева Земля Планета, яка загинула. Куля, яка зустріла свій кінець. Світ, в якому не можуть існувати живі створіння. Так називається світ у ці часи. Це не офіційна назва. Назва передавалася із покоління в покоління людьми, що продовжували жити на спотвореній планеті. Назва «Сталева Земля» вказує на те, що більша частина континенту представляє собою пустку, вкриту розломами та окутану отруйними сірими хмарами. Тут не можна вирощувати їжу, а атмосфера не підходить тваринам. Тобто, повне припинення життя на планеті. Та навіть після смерті рідної планети людство продовжувало жити на ній завдяки своїм технологіям. Навіть смерть планети не змогла згубити людство.

Розділ 2. Громадський сад

Ці створіння мали жіноче тіло з двома крилами за спиною. Вони були дуже вродливими, і їх почали називати ангелами.

Моя робота полягала у тому, щоб щодня убивати двадцять цих ангелів. Не дивно, що всі вони бачили у мені ворога.

Я приїхав до цього міста, найдивнішого на всій Сталевій Землі, близько року тому. На поверхні планети більше не росли рослини, проте у самому місті було безліч сірих дерев і навіть один із пагорбів був вкритий сірою травою. В центрі міста росли два гігантських дерева, які своїми кронами закривали півнеба. З те, що вони сягали самих хмар їх прозвали Великими Деревами.

Я обрав роботу мисливця на ангелів. В цьому місті ангели щодня спускалися з неба та нападали на жителів. Насправді вони були наче бродячі пси і якоїсь значної шкоди не робили. Однак якщо їх не чіпати, дуже скоро число ангелів перевищить число мешканців міста. Тому управління і вирішило найняти мисливців. Не знаю, звідки беруться ці ангели, за містом та в лісі їх зустрічалося до біса багато.

Натискаючи на гачок, я міцно притиснув приклад до плеча, щоб згасити віддачу. Отримавши кулю в лоба, оголений ангел каменем упав на землю. Землю в лісі вкривали листя та велика кількість мертвих тіл. Я пройшов по нерівній землі та повернувся до муру, який оточував усе місто. Звіролюдина, яка відповідала за сусідній сектор, помахала рукою та наблизилася до мене.

– Вітаю. Як ідуть справи?

– Не дуже. Три монети за ангела. Враховуючи вартість одного патрону, на себе майже нічого не лишається.

– А все тому, що користуєшся зброєю. Вбивай їх руками, як справжній чоловік.

– Легко тобі казати. Моє тіло іншої будови. Мені доводиться сидіти на препаратах, просто щоб мати змогу дихати. А для виживання доводиться докладати титанічних зусиль.

– Ясно. Люди такі крихкі.

– Твоя правда. Незручно бути людиною.

Так. Особливо в цьому світі. Тому люди минулого і винайшли стільки різних пристроїв для вдосконалення себе. Зрештою були створені А-Реї, і усе закінчилось Великою Війною. Ось так чистокровні люди і зникли.

Оскільки у мене в квартирі поселилась нахлібниця, працювати останнім часом доводиться більше. Ангела треба чимось годувати. Хоч фабрична їжа і видавалася безкоштовно, проте її кількість суворо обмежувалась. Отож довелося збільшити своє робоче навантаження з двадцяти ангелів до тридцяти.

Сміх, та й годі. Убивати ангелів, щоб прогодувати ангела.

– Щось останнім часом ти забагато працюєш.

– Я так розслабляюся. Наші цілі дуже вже схожі на причину всього мого нещастя, що робить цю роботу доволі приємною, – не втримався я.

Звіролюдина кивнула:

– Це добре, що тобі подобається робота. Але слід бути обережним. Говорять, тут вештається Лицар. Володар Демонічного Меча шукає тебе.

– Тобто? Невже сюди прямує Аристотель⁷?

– Не знаю. В цьому місяці нам, мабуть, знову уріжуть виплату. Як нам потім жити, гадки не маю. І це мене хвилює зараз найбільше.

– Так. Фінансовий відділ хоче загнати нас у могилу?

---

⁷ Аристотелі Створіння, які прийшли з інших планет. Найсильніші створіння своїх планет, мають достатньо сили, щоб знищити усе життя на планеті. Відпочатку у них не було імен, назву «Аристотелі» їм дали люди. Аристотелі не б'ються між собою, вони просто літають по планеті, винищуючи усе живе. Деякі Аристотелі вступили в контакт з людством та пізнали концепцію «знання», притаманну цій планеті. Після того, як Тайп-Сатурн, який отримував накази від планет, з яких прийшли Аристотелі, і передавав їх іншим, був знищений, Аристотелі почали останню війну проти людства.

– Що я такого зробив? - сказав в'язень, який убив п'ятдесят представників людських видів.

Звіролюдина поглянула на купу мертвих тіл:

– Як гадаєш, їх можна їсти?

Цього тільки не вистачало.

– Облиш. Закладаюся, небеса покарають тебе, – відповів я, стиснувши плечима.

Розділ 3. Римлянин

Дорогою додому мене перестріла ангел⁸. Не та ангел, яка живе в моїй кімнаті, а одна із А-Реїв.

– Щось ти останнім часом дуже мовчазний. Хіба що тільки імпотент відмовиться від запрошення такої красуні, як я.

Вона потягнула мене до бару та пригостила келихом спиртного. Дійсно, останній раз я спілкувався з нею місяців шість тому.

Поки ми теревенили про всяке різне, до нас прив'язалося кілька п'яничок. Вони почали говорити, що ангелу слід бути в компанії А-Реїв, а не із задрипаною людиною. Хоч я був із ними згоден, вона змусила їх стулити пельки одним тільки поглядом.

– Вибач за них. Образився? – спитала вона.

– Звичайно неприємно, але вони мають рацію. Дійсно, чому ти прив'язалась до мене? Адже А-Реї обирають партнера, опираючись на те, щоб отримати сильне потомство. Мої гени не дадуть тобі сильних дітей.

– Від одного виключення нічого не станеться. До того ж, зовнішність для нас грає зовсім не останню роль. Лише деякі види схожі з ангелами, і ти мене влаштуєш. Тому жодних проблем, - сказала вона та відпила зі свого келиха.

На вигляд вона була як ангел, хоч крила їй потрібні були не для польоту, а щоб збирати Ефір⁹ із навколишнього середови-

---

⁸ Ангел Штучно створені ангели, які входять в число Сотні А-реїв. Їх вид має номер 20 із Сотні Підвидів, проте, враховуючи їх здатність руйнувати об'єкти, за силою вони не поступаються першій десятці видів. Ангели захищають А-Реїв. Їх першоосновою став ангел із найрозповсюдженішої релігії старої епохи. Людина з парою крил. Агресивні створіння, які використовують у якості джерела сили космічний пил, яки вони можуть вбирати тілом.

⁹ Ефір Космічний пил. Так називають шкідливі та невідомі частинки, які утворюються з тіла мертвої планети. Хоч вони згубно діють на людей, проте інколи унікальним чином впливають на їхні тіла. Ці частинки почали називати Ефіром. Сотня А-Реїв, Людські Вили та Лицарі є новими формами життя, створеними під дією Ефіру. Концентрація Ефіру в атмосфері величезна, що слугувало початком рани-

ща. Ангели із числа А-Реїв могли літати і без допомоги крил. Створені для захисту групи А-Реїв під назвою Шість Сестер¹⁰, ангели навіть могли протистояти Лицарям з Демонічними Мечами. Вони могли легко викликати такі ж руйнування, як і від вибуху ядерної бомби.

Ми все п'яніли, і якась частина наших характерів виплила на поверхню. І тут раптово вона поставила дивне питання:

– Навіщо ти користуєшся гвинтівкою?

– Люди не здатні використовувати Ефір подібно до вас, А-Реїв, та й наша сила не зрівняється з вашою. Тому і доводиться користуватися зброєю. А із вогнепальної гвинтівка мені подобається найбільше.

– Значить, люди створені зовсім не для війни. Так чому ж ти воюєш?

– Ну... Моїх батьків вбили, коли я був ще дитиною. Потім я знайшов гвинтівку та навчився стріляти. От тепер і мщуся.

– Всього-навсього...

Так, всього-навсього... Я спробував посміхнутися, але мені не вдалося. Ніколи не виходило вдавати посмішку.

– Але сім'я - це люди одного виду. Не чула, щоб десь тут жили представники твого.

– Хіба я не розповідав? Я народився на Західній Землі по інший бік розлому.

– На Західній Землі, кажеш. На континенті, який знищив Чорний Аристотель?

Здивувавшись, вона замовкла. Сім років тому, коли Західна Земля була повністю випалена, мені було 12 чи 13 років.

– Ти й досі працюєш на тій роботі?

ше неможливого нового етапу війни на планеті. Через А-Реїв, які були здатні вбирати Ефір у свої тіла, та Демонічних Мечів, які кристалізувалися із Ефіру, вся зброя минулої епохи стала непотрібною.

¹⁰ Шість Сестер Лідери А-Реїв під час Великої Війни. Кажуть, що виглядом вони були як люди, і всі шість були схожі на казкових відьом в чорних капелюхах та на мітлах. Кожна з них мала силу, яка перевершувала всю Сотню А-Реїв. Ближче до кінця війни молодша сестра, «Суддя», була переможена Лицарем, але її передсмертний крик розірвав на частини цілий континент. Місцезнаходження інших п'яти невідоме.

– Так. Іншої такому дурню, як я, усе одно не знайти. А перебувати під протекцією в якості представника вимираючого виду мені якось не хочеться. Невже тебе бентежить моя робота? Ті ангели ж зовсім на тебе не схожі, дурепо.

– Бентежить. Чхати, якщо цим займаються інші, але чому саме ти кожного дня вбиваєш ангелів? Навіщо?

Бо я ненормальний.

– Робота така. Нічого не вдієш, – відповів я, намагаючись не дивитись їй в очі. Її холодний погляд пронизував мене наскрізь.

– Твоя правда. Ти сховав свої почуття, тому і не відчуваєш болю. Але і щастя ти не відчуваєш теж, як не відчуваєш і задоволення від спогадів минулого. Твоє життя, подібно до машини, просто виконує поставлену задачу. Тому ти шукаєш хоч якусь опору в логічних висновках, – невдоволено примовила вона.

Та що поганого в тому, щоб бути машиною? Теорія про те, що всі вищі форми життя обов'язково повинні мати емоції, здавалася мені суцільною дурнею.

– Та що з тобою сьогодні таке? Постійно чимось невдоволена.

– Тому що ти не розмовляєш зі мною.

– Сп'янілий ангел не найкращий співрозмовник.

– Ти на що натякаєш? Хоч вигляд у мене зараз і не дуже, та у місті я користуюсь популярністю.

– Так, звісно, – відповів я та відпив із келиха. Не хотілося сьогодні напиватися, але з нею залишитись тверезим неможливо.

Ангел поставила мені останнє несподіване питання:

– Так чому ти воюєш?

– Бо не хочу помирати.

– Чому ти не хочеш помирати?

– Можливо, тому що я хочу жити.

– Чому ти хочеш жити?

– Хіба не очевидно? Бо ще не бачив у своєму житті нічого хорошого.

– Он як... Навіть для життя тобі потрібна логічна причина. Все ж таки ти недорозвинута форма життя, – сказала вона та пішла.

Нічого не вдієш. Раніше люди вже жили інстинктами та почуттями. І що ми зараз маємо? Мертву планету. Тепер нам залишилось лише карати власним песимізмом самих себе.

Розділ 4. Післяобрази

Протиснувшись крізь людні вулиці міста, я повернувся додому. Ангел все так же сиділа в квартирі.

Має ось-ось настати зима. Невдовзі температура опуститься нижче критичної позначки, і все в місті буквально замерзне. Перебувати тут другу зиму поспіль у мене не було жодного бажання.

– На вулиці стільки людей, – мовила Ангел, дивлячись у вікно, яке було більше за неї самої. Вікно нагадувало церковні вітражі, які я колись бачив на картинці у книзі. В очах світлового ангела з яскраво-білими крилами мерехтів сум. На її фоні місто та два Великих Древа розпливалися подібно до марева.

Весь світ був ніби пофарбований у колір сталі. І тільки Ангел була прекрасною, наче мара.

Ангел дивилася вниз на людей, які прагнули якнайшвидше покинути місто.

– Скажи, куди прямують всі ті люди?

– Просто забираються з міста. Сусідній сектор був знищений трьохкілометровим Аристотелем. Згідно з розрахунками, за три дні він буде тут.

– Наді мною?

– Над нами. Може, навіть зіштовхнеться з Великими Древами. У будь-якому разі на своєму шляху він нічого живого не залишить. Тому всі й тікають.

– Он значить чому вони у такому відчаї, – сказала Ангел, кинувши погляд на жителів унизу.

Подивившись на дівчину, я почав збирати валізи. Упакував зимові речі, обладнання, персональний компресор та пару пістолетів. Все інше нехай залишається тут.

– Ти теж ідеш?

– Звісно. Але дещо пізніше, коли паніка трохи вщухне. Я не збираюся тут помирати.

Дівчина понурила голову, і в цей момент вона здалася мені найнещаснішим створінням на землі. Мабуть, це через те, що раніше я бачив її усміхненою без якоїсь видимої причини.

– Можливо, ми бачимось востаннє, тому хочу поставити тобі одне питання. Хто ж ти насправді така?

Вона зітхнула. Я сам розумів, що вона не була звичайним ангелом. Тож нехай і в самому кінці, але я бажав дізнатися правду.

Дівчина відповіла:

– Я одна з тих створінь, яких ви називаєте Аристотелями.

"А ти сам не здогадався?" - питав її погляд.

Аристотелі з'явилися наче нізвідки і одразу стали ворогами всього живого на цій планеті. Вони непередбачувані, їх неможливо зрозуміти чи вивчити. І тепер один із них стояв у маленькій кімнаті і тримав у руках гітару. Мабуть, доля зіграла зі мною злий жарт.. Жодне створіння на цій планеті не могло протистояти карі Господній.

– Ти - Аристотель?

– Точніше не я, а те, що лежить під цим містом. Мене застрелили, і я миттєво померла, упавши на землю. Потім на мені вирости дерева та поселилися люди.

Ангел продовжила:

– Планета вже не могла створювати життя, тому тут нічого не росло. Та якщо взяти за основу інше життя – на ньому міг би хтось оселитися. Спочатку я була зовсім іншою, але все закінчилось саме так. Ваші так звані Великі Дерева колись були моїми крилами. Пір'я, яке опало, набуло ось такої подоби. Насправді я прибулець, а не той ангел, якого ви уявляєте, почувши це слово.

– Але ж ти виглядаєш точнісінько як ангел!

– Так, бо мене так уявили жителі міста. Моє тіло мертве, але, здається, залишилось щось на зразок свідомості. Проте я ніколи не розуміла, що це таке. Жителі цієї планети мають унікальну властивість надавати своїм мріям форму. От я і використала їх знання і отримала тіло. У мене вигляд ангела лише тому, що ця подоба максимально схожа на мене колишню. Створюючи подібний ланцюг образів, я змогла спілкуватися з кожним. Я була здатна стати тим, ким я є, приймаючи подобу уявного ангела.

Ангел відокремила своє "я" від Аристотеля та стала втіленням загальної мрії. Вона вперше змогла пізнати себе, ставши тим, ким не була. Вона померла, але продовжила своє існування в уяві людей.

– Ти щаслива?

Ангел радісно кивнула:

– Звичайно.

Переді мною стояла всього лиш ілюзія.

– Тепер зрозуміло. Ангел може існувати лише в чийсь уяві.

Я згадав, хто такі ангели. Вони мали два крила на спині, німб над головою, були дуже красивими, і вони... були всього лиш ілюзією. Урешті-решт, створіння, яке дарує надію, існує лише у фантазіях.

Коли я подумав про це, ангел із сумом сказала мені:

– Саме так. Знаєш, мені б хотілося стати справжнім ангелом.

Вона була схожа на ангела куди більше, ніж будь-яке з ангелоподібних створінь на цій планеті.

Розділ 5. Як народжується зірка

Величезний літаючий хрест змінив курс та почав зникати серед сірих хмар, продовжуючи посилати на землю кару правосуддя.

Схоже, що битва була завершена.

Літак, в якому летів я, отримав велику пробоїну, але продовжував підніматися у тропосферу. Поранений залізний птах більше не слухався команд. Прямуючи до свого кінця, він просто продовжував політ, наче втілення мрії всіх крилатих створінь. Рано чи пізно він вилетить із моря попелястих хмар і досягне стратосфери. Моє тіло було не настільки довершеним, щоб мати змогу дихати на такій висоті. Проте мене це не хвилює. Я можу і не дожити до того моменту.

Я припав до стіни та опустив гвинтівку. Апарель усе ще залишалася опущеною. Прямо як і тоді – усередину проникав холодний вітер і внизу виднілася сіра земля. Навіть океан на небосхилі був сірим.

Цей світ помер уже давно. Хай навіть так, проте сталевий світ усе одно був дорогим мені. В очах потемніло.

Щось подібне вже сталося зі мною п'ять років тому. Того дня ворог, який з'явився у розриві хмар, був прекраснішим за все на світі. Пара крил, людиноподібна фігура. Я застрелив те ангелоподібне створіння. Куля, яка була для того ангела не більше насінини, увійшла йому в лоб та збила з небес на землю. У момент, коли я натиснув на гачок, наші погляди зустрілися через снайперський приціл гвинтівки. І нам нічого було сказати один одному.

Але з того моменту я завжди мріяв про того ангела, що падав крізь море попелястих хмар.

Ангел, яка супроводжувала літак, отямилась. Одне з її крил було сильно пошкоджене. Вона належала до одних із найсильніших видів А-Реїв, тому природно, що її змусили взяти участь в операції. Отримавши важке поранення, вона залетіла у літак, щоб дати відпочинок своїм зраним крилам. Та удача була сьогодні не на нашому боці. У момент, коли вона залетіла до літака, який наблизився надто близько до Хреста, борт пробила стріла світла. Світло пройшло крізь корпус, зачепивши її крило, від чого ангел знепритомніла, а штучний інтелект машини вийшов з ладу.

І тепер, через декілька хвилин, ангел отямилася.

– Доброго ранку, – сказав я, а вона повернулася та виглянула назовні.

Створіння, яке ми називали Аристотелем, зникло удалині.

Я розповів нещодавно непритомному ангелу, що операція пройшла успішно, а от ми, схоже, програли. Вона посміхнулася, та, оскільки не могла підвестися, спробувала підповзти до мене, але її руки ковзнули по чомусь мокрому. Моя кров на палубі вже зібралася у чималу калюжу, пофарбувавши ангела у червоний колір.

– Коли ти встиг... відштовхнути мене?

Я не відповів, лише визирнув назовні. Продираючись крізь нескінченне море хмар, літак продовжував набирати висоту. Небо, яке я бачив уперше, відрізнялося від того, яке зображували в книгах.

– Небо... Воно червоне, – коли давно почута мною фраза злетіла з моїх вуст, сили геть покинули мою праву руку, і гвинтівка упала на палубу.

– Це ж Блек Баррел. Виходить, ти дійсно збив того Птаха.

– Схоже на те. У будь-якому разі, так говорять. І того разу, здається, я витратив усю свою удачу. Поглянь-но, що тепер зі мною стало.

– Дурень... Через те, що ти врятував мене.

– А що було робити? Не хотілося, щоб така гарненька дівчина гинула у мене на очах, – мої слова прозвучали дуже пафосно, і це було настільки по-дурному, що я мимоволі розсміявся.

– Пафос тобі не пасує, – вона була тієї ж думки.

Не дивлячись один на одного, ми просто сміялися. А потім вона промовила тихим і ніжним голосом:

– Ти змінився. Раніше ти не був настільки відвертим із собою. Значить, у тебе й справді з'явився хтось, окрім мене.

Цікаво, чи дійсно все так і було? Невже все так і було для того ангела, який захотів бути фальшивкою і чекати в кімнаті на моє повернення. Говорять, ангели зцілюють розум, але не тіло.

– Неправда. Люди через інших людей не змінюються. Я завжди був таким. Лише вдавав, що мені все одно, а насправді ж я добрий. Хіба ти не знала?

– О... Правда?

– Так, правда. У дитинстві я хотів стати героєм. Я був тоді ще зовсім дитиною. Та й зараз, мабуть, нею і залишився. Тому ти маєш іти. Долетіти до землі тобі вдасться і з одним крилом. Не варто помирати разом зі мною.

Вона поглянула не мене суворим поглядом:

– Вирішив бути один до самого кінця, значить?

– Я ж казав тобі. Я хочу виглядати крутим та стати героєм. Так, я залишусь один до самого кінця... бо усе життя я завжди був один, – схоже, моя незграбна вимучена посмішка вийшла правдоподібною. Мабуть, краща посмішка за все моє життя.

– Тоді прощай...

Розправивши неушкоджене крило, вона, наче риба, пірнула у червоне небо.

***

Я підвівся і попрямував до кокпіту. Не знаючи, що роблю, я намагався полагодити пошкоджений штучний інтелект літака.

Якщо у мене ще залишилася хоч крихта удачі, мені вдасться змінити долю. Коли я заплющив очі, то почув голос:

- Так чому ти воював?
- Бо не хотів померати.
- Чому ти не хотів померати?
- Тому що я хочу жити, звісно.
- Чому ти хотів жити?
- Хіба не очевидно? Тому що...

І вже десь на межі згасання свідомості я зрозумів, що цього разу лише остання відповідь відрізнялась від тієї, яку я дав минулого разу.

Розділ 6. Сяюче кохання

Коли я майже покинув місто, мене наздогнав військовий кур'єр. Мабуть, нагорі хтось згадав про ту історію п'ятирічної давнини і вніс мене у списки учасників операції.

Повернувшись за Блек Баррелом, який залишився іржавіти вдома, я побачив, що Ангел все ще була в кімнаті.

– Зібрався битися з ним?

– Схоже на те. Це наказ і військових, і Лицарів. Вони хочуть спробувати хоча б змінити траєкторію руху Хреста. І шанси на успіх у нас є.

– Неможливо. Нікому не відомо, що таке Аристотелі. Це форма життя з інших планет, і перемогти її неможливо.

– Та невже? Взагалі-то ми подолали вже трьох Аристотелів. Просто слід зібрати більше вогневої міці, тоді здолати їх буде можливо..

– Як знати. Не можна розглядати їх з точки зору людського здорового глузду. Для них не існує самого визначення «смерті». І вони не зупиняться, доки не виконають свого призначення.

– Призначення? Значить, у вас є призначення?

– Є. Не наше особисте, але ми слідуємо йому. Ми прибули сюди, щоб виконати бажання цієї планети. Ваша планета померла, оскільки ви самі її вбили. Проте вона не горювала. У неї є воля, але немає розуму, і смерть від власних форм життя для неї було нормою. Вона зможе пробачити створінь, які вбили її, лише тоді, коли їх спіткає така ж доля, як і її. Планета злякалася форми життя, яка могла виживати навіть на мертвій землі та врешті почала благати про допомогу: «Прошу, знищить їх усіх.»

– Он, значить, хто ви такі...

– Зовсім ні! – захитала головою Ангел. – Планету можуть почути лише інші планети. Я, а точніше ми всі, – найсильніші істоти планет. Наприклад, Аристотель, якого назвали Небесний Труп – те, чим я колись була – прилетіла з Венери.

– Що?..– я заціпенів. Наші вороги – найсильніші створіння інших планет, втілення самих планет. До них і годі було намагатися застосовувати наш здоровий глузд. Людство, що вижило, билось проти восьми планет.

– Так. Шансів на перемогу немає. Нарешті ти зрозумів, – з сумом кивнула Ангел.

– І вони все роблять правильно... Господи. Якби тільки людство дослухалось до пророцтва двохтисячного року, то все могло обернутися зовсім по-іншому.

– Ні! Нічого вони правильно не роблять! У них навіть власної волі немає. Як можна вбивати, не маючи на це власної причини? – мовила Ангел, яка прийняла логіку цієї планети.

Та поняття правильного та неправильного вже не існувало на цій планеті. Все, що зараз у нас лишилося, – це просте правило – вбий або будеш убитий. І я до цього часу залишався живим. І вмирати не збираюся.

– Це нічого не змінює. У мене теж немає причин битися з ними. Можливо, ніколи й не буде. Ми просто вбиваємо один одного і навіть не задумуємось, навіщо. Чи не це є найпростішим способом жити?

Ангел мовчала.

– А ти що робитимеш? Нехай у вас і одна ціль, але ж ти і той Хрест зовсім різні сутності, адже так? Він і твоє тіло теж знищить. Ти говорила, що померла миттєво, але це тільки у нашому розумінні. Навряд чи наша концепція смерті може застосовуватися до створінь з інших планет. Ти вже можеш рухатися?

Не підводячи погляду, Ангел похитала головою:

– Ні. Якщо я почну рухатись, з моїх крил, точніше, з Великих Дерев опадє усе листя, і ваше місто заповонять ангели. Вони вб'ють усіх ще до того, як тут з'явиться Аристотель, – з сумом сказала дівчина.

Дійсно, листя на Деревих було куди більше, ніж людей, які вижили. Мільярди ангелів за лічені секунди заповонять усю планету.

– Але ж тоді ти помреш.

– Пусте. Я – всього лиш уява людей, всього лиш створений ними образ.

– Вони просто наділили тебе знанням. Ти ж відрізняєшся від нас. Ми для тебе всього лиш надокучливі комахи. Час позбутися їх.

На її обличчі з'явилася сумна посмішка.

– Дурепа.

– Ще яка дурепа. Але нічого не вдієш, – я люблю це місто, – в її очах з'явилися сльози.

У мене не було слів.

– Добре. Дійсно, тут вже нічого не вдієш...

Дівчина знову кивнула та подивилась на мене:

– А ти що робитимеш? Я скоро помру, і тобі це відомо. Просто скажи мені, і Небеса тебе не покарають, – сказало саме втілення кари небесної.

Закинувши свої речі на спину, я відповів:

– Так, і мені подобається це місто... До того ж, я постійно думав про тебе.

Ангел дивилася на мене великими очима.

– Ти про що?..

– Про те, що із самого початку я закохався в тебе. Я тільки зараз це збагнув.

Її істинні емоції готові були вирватися назовні, але вона не дала їм волі.

– Але ж я не людина.

Вона задумалась про це лише зараз. Яка ж усе-таки вона дурепа.

– Узагалі-то, я єдина справжня людина, яка залишилась на цій планеті, тож вибору як такого у мене і немає.

– Дійсно, – погодилась дівчина.

Більше нам не було про що говорити. Помітивши військових на вулиці, я попрямував до дверей.

– Бувай. Наступного разу знайди людину з кращими мріями. Можливо, вийде стати справжнім ангелом, – у мене завжди була хвора уява. Коли я обернувся поглянути на неї востаннє, вона сказала:

– Ні. Справжніх ангелів не існує. Краще я залишусь фальшивкою, – фантазія сказала, що хоче залишитись фантазією.

Чи це дійсно так?

Я покинув кімнату. В ній залишились тільки гітара моєї старшої сестри та фальшивий ангел.